

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίση**. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνα, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμ.λ.** — Ἡ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, διήγημα **A. FOURGEAUD**, (συνέχ. καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτρία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίση**.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ἐγόρευε τῶνόντι ὁ Λεώνης καὶ ἡ ὄψις του δὲν ἐνέφαινε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δυσθυμίαν. Ἀκολουθῶς ἦλθε πάλιν πρὸς ἡμᾶς, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μητέρα μου χαριεντισμούς τινας· μετὰ τὴν εὐχέρειαν ἀνθρώπου ἐξοικειωμένου μετὰ τὰς μεγάλας συνναστροφάς, καὶ τότε ἐπειράθη νὰ ἔλθῃ καὶ μετὰ εἰς ὁμιλίαν, ῥίπτων με πλάγις τινὰς ἐρωτήσεις· ἀλλ' ἐτήρησα ἰσχυρογνώμωνως τὴν σιωπὴν, ὥς οὐ ἀπεμακρύνθη με ἀδιαφορίαν. Πλήρης τότε ἀδημονίας ἡ μήτηρ, μ' ἐπῆρε καὶ ἀνέχωρήσαμεν.

Τότε κατὰ πρῶτον μ' ἐπέπληξε καὶ ἠκούσεν ἐξ ἐμοῦ ἀντιλογίαν· ἡ θεία με ἐδικαίωνεν ἀποφαινομένη ὅτι ὁ Λεώνης ἦτο τῶνόντι ἕνας οἰκηκτίας καὶ αὐθάδης· ἀλλ' ἡ μητέρα, ἥτις ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπῆντησε τοιαύτας ἐναντιώσεις, ἐκάθησε καὶ ἔκλαιε. Ἐκλαυσα καὶ ἐγὼ μ' αὐτήν.

Τοιαῦτα τὰ προοίμια τῆς σχέσεώς μου μετὰ τὸν Λεώνην, τὰ προοίμια τῆς μαύρης τύχης τὴν ὅποιαν αὐτὸς ἐτοίμαζεν εἰς ἐμὲ τὴν ταλαιπωρίαν. Εἶναι αἱ πρῶται διακυμάνσεις τῆς ἄκρας γαλήνης ὅπου ὥς τότε εἶχα ζήσει. Τὰ διατρέξαντα κατὰ τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας δὲν θὰ σὲ διηγηθῶ ἐπίσης ἐμπεριστατωμένως, ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐνθυμούμαι τόσον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνυπερβλήτου συμπαθείας ἦν συνέλαβξ πρὸς αὐτὸν με φαίνεται ὡς ὄνειρόν τι ἀλλόκοτον, οὐτινος δὲν εὐρίσκω τὴν σειρὰν· τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Λεώνης ἐπειράχθη, ἐξεπλάγη, ἐτιθασέυθη ἐκ τῆς ψυχρότητός μου πρὸς αὐτόν, καὶ πάραυτα ἀλλάξας τρόπον, τόσον ἔδειξεν ἐπειτα πρὸς ἐμὲ σέβας, ὥστε ἐκ τούτου ἱκανοποιήθη ἡ προσβληθεῖσα φιλοτιμία μου.

Τὸν ἔβλεπα καθ' ἑκάστην εἰς τὰς συνναστροφάς καὶ τοὺς περιπάτους, ὅπου διὰ τῶν πολλῶν πρὸς ἐμὲ θεραπειῶν του καὶ ταπεινῶν υποκλίσεων ἡλαττοῦτο βαθμὴδὸν ἡ πρὸς αὐτόν ἀπέχθειά μου. Ματρίως τοῦ λοιποῦ ἡ θεία με πείρισται τὴν ὑπο-

λόγητά του· οἱ τρόποι καὶ οἱ λόγοι του πλέον δὲν με ἤσαν ὀχληροί· ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ μορφὴ του ἔπαυσε τοῦ νὰ ἐμφαίνει τὸ ὑπολυνθάνον ἐκεῖνο σκωπτικὸν ἥθός της, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς με εἶχε τόσον δυσχερῆσαι. Τὸ βλέμμα του ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καθίστατο εὐκρινέστερον, προσηνέστερον. Πρᾶγμα ἀκατανόητον· ἔλεγε ὅτι ὅλως ἀφωτίωθη πλέον εἰς ἐμὲ. Θυσιάζας τὴν πρὸς τὸ χροτοπαίγιον κλίσιν του διῆγεν ὅλας τὰς νύκτας χορεύων ἢ συνδιαλεγόμενος μόνον μετὰ τῆς μητρός μου καὶ μετ' ἐμοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ, τὸν προσεκαλέσαμεν καὶ εἰς τὸν οἶκόν μας· αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν ἐφοβούμεν κατὰ τι, διότι ἡ θεία μ' ἔλεγεν, ὅτι ἀπὸ πολλὰ πράγματα τοῦ οἰκιακοῦ μας βίου ἐμελλεν αὐτὸς νὰ λάβῃ ἀφορμὴν σκωμμάτων, καὶ ὅτι, καὶ μὲν ἐμπρὸς μας θὰ ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ πρᾶκτηρήσεις, ἀλλ' ὀπίσω μας ἐμελλε νὰ γελᾷ με τοὺς φίλους του.

Ἦλθε λοιπόν, καὶ, κατὰ δυστυχίαν, τυχὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ πατήρ μου εἰς τὸ κατῳφλι τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του, τὸν ἐμβάσεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Αὐτὴ μὰς ἡ οἰκία ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ πατρός μου, καὶ μάλιστα ὠραιοτάτη· τὴν εἶχε δὲ καὶ εὐτρεπισμένην ἡ μητέρα φιλοκαλῶς πολὺ· ἀλλ' ὁ πατέρας, ὅστις εὕρισκε τὴν μεγίστην τῶν τέρψεων εἰς τὸ ἐμπόριόν του, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μετακομίσῃ εἰς ἄλλο ἐργαστήριον ἀπώτερον τοῦ οἴκου μας τὰ ἐκθέματα τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν μαργαριτῶν του. Ἀλλὰ καὶ ὄντως θαυμαστὴ ὑπῆρχεν ἡ πρόοψις τῶν θέσεων ὅπου ἡκτινοβόλουν ἀποτεθειμένα τὰ τιμαλφῇ ἐκεῖνα πετράδια, ἐνδοθεν τῶν μεγαλοπρεπῶν ὡσίων ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπροφυλάττοντο, καὶ δικαίως ἔλεγεν ὁ πατήρ μου ὅτι, διὰ τὰ κάτω μὲς οἰκοδομῆς, λαμπρότερα ταύτης εὐπρέπεια δὲν εἴγινετο.

Ἡ μήτηρ μου, καίτοι φιλόδοξος κατ' ὑπερβολὴν καὶ προσπαθοῦσα παντὶ τρόπῳ νὰ ἰσομετρηθῇ μετὰ τὰς ἀρίστας οἰκογενεάς, ποτὲ μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε δυσχερεσθῆ, ὅσῳκις ἔβλεπε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της ἐκτεθειμένον με χρυσᾷ γράμμάτῃ εἰς τὴν σκινίδα, ἥτις ἐκρέματο ἐξωθεν ὑπὸ τὸ παρὰθυρον τοῦ κοιτῶνός της·

ἀλλ' ὅτε κύψασα ἐξ αὐτοῦ ἐκεῖνου τοῦ παρὰθυρου εἶδε τὸν Λεώνην διαβαίνοντα τὸ κατῳφλι τοῦ κατηραμένου ἐργαστηρίου, τὴν ἐφάνη ὅτι ὁ οὐρανὸς ἔπεσε καὶ τὴν ἐπλάκωσεν, ἐστράφη δ' ἀμέσως καὶ μετὰ ἐκεῖνην ἄσχυλλουσα, ἀγωνιώσας, ὥς νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης τινὸς ἐντροπῆς.

Ε'

Κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ ἐκείνης, παραδόξως τις με εἶχε κυριεύσει ὑπερφημία, καὶ ταύτην ἡσθάνην ἐντός μου ἀναγεννώμενην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀπὸ ἀκχθετον ὁρμηθεῖσα ἀνυπομονησίαν, κατέβηκα νὰ ἰδῶ τίνι τρόπῳ συνδιελέγετο ὁ Λεώνης μετὰ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐπειδὴ ἐβράδυνε ν' ἀναβῇ, καὶ ὀρθῶς ἐσυμπέρανα ὅτι τὸν παρεμποδίζεν ὁ πατέρας, ὅπως τὸν δεῖξῃ πρότερον, κατὰ τὴν ἀπλοικὴν του συνήθειαν, τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης του. Ἐμβῆκα λοιπὸν προσποιομένη ὅτι ἀπροσδοκῆτως ἀπῆντων ἐκεῖ τὸν Λεώνην.

Ἡ μητέρα δὲν με ἄφριε ποτὲ νὰ καταβκίνω εἰς τὸ ἐργαστήριον, μήποτε τύχη τις καὶ με ἐκλάβῃ ὡς πωλήτριαν· ἐνίοτε ὅμως ἐγὼ τὴν ἐξέφευγα, καὶ ἔτρεχα ν' ἀσπασθῶ τὸν ἀγαθὸν μου πατέρα, τοῦ ὁποῦ ἡ μεγίστη χαρὰ ἦτο νὰ με ὑποδέχεται εἰς τὸ κατὰστημά του. Ἀμα ὡς με εἶδε καὶ τῶρα ἐμβαίνουσιν, ἔβαλεν ἐπιφώνησιν χαρᾶς· καὶ πρὸς τὸν Λεώνην, — Ἄ, κύριε βαρόνε! εἶπεν· ὅσα ὥς τώρα σὰς ἔδειξα εἶναι μηδαμινά. Ἰδοὺ ὁ λαμπρότερος τῶν ἀδαμάντων μου.

Ὁ Λεώνης ἐφάνη πλεῖστα συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, καὶ πρὸς μὲν τὸν πατέρα μου ἐμεδίασε με κατάνυξιν, πρὸς ἐμὲ δὲ με πάθος βελύ. Οὐδέποτε βλέμμα τοιοῦτο ἐτοξεύθη πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐκοκκίνησα ὡς τὸ πῦρ, ἀπὸ αἰσθημα δὲ ἀγνώστου ἀγαλλιάσεως καὶ φιλοστοργίας· ἀνέβλυσε ἐν δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρά μου, ὅταν ὁ πατήρ προσελθὼν μοῦ ἡσπασθῇ τὸ μέτωπον.

Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνοι· ἀναλαβὼν ὁ Λεώνης ἔπειτα τὴν συνομιλίαν εὗρηκε τρόπον νὰ εἰπῇ εἰς τὸν πατέρα μου πᾶν ὅ,τι ἐδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν φιλαυ-

τίαν τεχνίτου και εμπόρου. Ἦρχησε νὰ περιγράψῃ εἰς αὐτὸν εὐφραδέστατα πῶς ἀποσπῶνται οἱ τιμαλφεῖς λίθοι ἀπὸ τοὺς χάλικας ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκονται, καὶ πῶς ἔπειτα διδεται εἰς αὐτοὺς ἡ στυλ-πνότης. Καὶ ἀνέφερε μάλιστα περὶ τούτων περιεργότατα τινά, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀπο-τείνας πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον, ἐπέφερεν ὀρυκτολογικὰς τινὰς ἐξηγήσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς δυνάμεις μου.

Ἡμπόρησα μὲ πόσην εὐφυΐαν καὶ στο-μυλίαν ὁμοῦ ἐγκωμιάζε καὶ ἐξύψωνε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τοῦ πατρὸς μου τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε καὶ μᾶς τὸ παρέστησεν ὡς πανευγενέστατον. Μᾶς περιέγραψε τὰ χρυσοχοικὰ ἀριστουργήματα ὅσα εἶδε κατὰ τὰς περιηγήσεις του, καὶ πρὸ πάντων ἐξε-θείασε τὰ σωζόμενα τοῦ συμπατριώτου του Κελλίνῃ (Cellini), τοῦτον ἀναβιβάσας μέ-χρι τοῦ ἀριστοτέχνου Μικελαγγέλου.

Ἐνὶ λόγῳ, τόσῃ τιμὴν ἀπένειμεν εἰς τὴν τέχνην τοῦ πατρὸς μου, καὶ τόσον ἔ-παινον εἰς τὰ ἔργα του, ὥστε σχεδὸν ἐπί-στευσα ὅτι, ὅχι ἀπλοῦ φιλοπόνου τεχνί-του ἤμην θυγάτηρ, ἀλλ' ἀνδρὸς ἐκ τῶν μάλιστα μεγαλοφυῶν.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ μου ὑπέθεσε τὸ αὐτὸ κ' ἐκεῖνος· καταγοητευμένος δὲ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Βενετοῦ, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν μητέρα μου. Τόσῃ ἐδειξεν εὐφυΐαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὁ Λεώνῃς, καὶ μὲ τό-σῃ ἐμβροίθειαν ἐλάλησε περὶ παντὸς πράγ-ματος, ὥστε τὸν ἡκροώμην ὅλη ἐκθαμβος. Τόσον ἐντελὴ ἄνδρα ποτὲ δὲν εἶχα φαν-τασθῆ· ὅσους μὲ παρέστησαν ὡς ἐρασμι-ωτάτους, ὅλοι μὲ ἐφάνησαν τόσον μικροὶ ὡς καὶ ἀσήμαντοι ὡς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἡ-μὴν νὰ τὸν ἐβλεπα ἐν ὀνείρῳ. Καθὼ ἐγὼ ἀ-πειρος, δὲν ἠδυνάμην μὲν νὰ κρίνω τὰς γνώ-σεις του καὶ τὴν εὐγλωττίαν, τὸν ἐνόουν ὁμῶς ὀρμεμφύτως πως. Ἐδουλούμην εἰς τὸ βλέμμα του, ἐδεσμευόμην εἰς τὰς διη-γήσεις του.

Ἀληθὺς ὁ Λεώνῃς εἶναι ἄνθρωπος ἐξό-χων προτερημάτων· ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατενοούσασεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς Βρυξέλλας. Κατέχει πᾶσαν γνῶσιν, ἀσκεῖ πᾶν θέλη-τρον. Ἄν. παρευρίσκετο εἰς μουσουργίαν, ἀφοῦ παρεκαλεῖτο ὀλίγον, ἐμελῶδες ἐξαι-σίως. Ἐπαιζεν ὅλα τὰ ὄργανα μὲ προφανῆ ὑπεροχὴν πλησίον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικῶν. Ἔμενε νὰ περάσῃ τὴν ἐσπέραν εἰς φίλου οἰκίαν; ἐσχεδιογράφει χαριέ-στατα ἐντὸς τῶν λευκωμάτων εἰς τὰ ὁποῖα τὸν παρεκάλουν αἱ παρευρισκόμεναι κυρίαι. Ἐν ἀκρεΐ σου κατέστρωνε διὰ τῆς μολυβ-δίδος ἡ πρόσωπόν τι χαριέστατον ἢ γε-λοιωγραφίαν ἀγγινοστάτην. Ἐστι χούργει ἐκ τοῦ προχείρου, ἢ ἀπήγγελλε δραματι-κὰς περικοπὰς εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους. Ἐγνώριζε τοὺς χαρακτηριστικοὺς χοροὺς ὅλων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ὅλους τοὺς ἐχόρευε μὲ χάριν ἀληθῶς ἀμίμητον. Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ εἶδε, καὶ ὅλα τὰ διε-τῆρει εἰς τὴν μνήμην του· περὶ πάντων ἔ-κρινε, διότι τὰ πάντα καλῶς κατενόει καὶ καλῶς ἐπίστατο. Ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ σύμ-παν ὡς εἰς βιβλίον.

Ἐδίδασκε θαυμασίως τὴν τραγωδίαν

ὡς καὶ τὴν κωμωδίαν. Διωγάνιζεν ἐται-ρίας σκηνοφίλων, αὐτὸς διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, αὐτὸς πρωταγωνιστής, αὐ-τὸς σκηνοποιός, αὐτὸς σκηνογράφος, μη-χανικός αὐτός. Εἰς πᾶν συμπόσιον ὁ κο-ρυφαῖος αὐτός, εἰς πᾶσαν ἐορτὴν πάλιν πρῶτος αὐτός. Ἐδύνατό τις νὰ εἰπῇ ὅτι ἀκόλουθόν του εἶχε τὴν εὐφροσύνην, καὶ ὅτι τὰ πάντα, ἅμα αὐτοῦ ἐμφανιζομένου, ἤλλασαν μορφήν ἢ νέαν ἐλάμβαναν φάσιν. Ἡκούετο ἐνθουσιωδῶς, ὑψηλούετο τυφλῶς.

Ἐπίστευαν εἰς αὐτὸν ὡς εἰς προφήτην· ἂν ὑπέσχετο καὶ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος νὰ ἐ-παναφέρῃ τὸ ἔαρ, τὸν ἐφρόνουν καὶ εἰς τοῦτο ἱκανόν. Ἐντὸς μηνός, κατὰ τὴν διατριβὴν του εἰς τὰς Βρυξέλλας, πράγ-ματι μετέβαλε τὴν κατοικίαν τὸν χαρα-κτῆρα. Ἡ εὐθυμία εἶχε συμφύρει ὅλας τὰς κλάσεις, ἐξομαλύνει ὅλας τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, ἰσοσταθμίζει ὅλους τοὺς βαθ-μούς τῶν πολιτῶν. Καθεκίστην ἵπποδρό-μια, πυροτεχνήματα, θεάματα, μουσικαὶ συναυλίαι, προσωπεῖα. Ὑπῆρχεν ἐλευθερίος καὶ μεγαλοδωρός· ἐπανάστασιν ἦτο ἱκανὸς νὰ διεγείρῃ χάριν αὐτοῦ ὁ λαὸς τῆς πό-λεως. Δαψιλῶς ἔσπειρε τὰς ἀγαθοεργίας, πρὸς πᾶν ὅ,τι εὕρισκων ευκαιρίαν καὶ χρή-ματα. Ὅ,τι ἂν ἐπενόει τὸ ἐχειροκροτεῖ ὁ-λος ὁ κόσμος. Ὅλοι αἱ γυναῖκες τὸν ἡ-γάπων, οἱ δὲ ἄνδρες τόσον συνθηθάνοντο τὴν ὑπεροχὴν του, ὥστε κατήντησαν πλέον νὰ μὴ τὸν ζηλεύωσι.

Πῶς θέλεις ἐν μέσῳ τοιοῦτου φανατι-σμοῦ νὰ μείνῃ ἀνκίσθητος πρὸς τὴν δόξαν, ὅτι ἐζητούμην εἰς γάμον ἀπὸ ἄνδρα ὅστις συνεκίνει μίαν χώραν ὁλόκληρον; Ὁ Λεώ-νῃς πρὸς ἡμᾶς ὑποκλινής! Ὁ Λεώνῃς οἰ-κετός μας!

Κατέστημεν ὑπογραμμὸς συρμοῦ εἰς τὴν πόλιν, ἐγὼ καὶ ἡ μήτηρ μου. Ἐπειδὴ ἐπε-ριπατοῦμεν ἔχουσαι αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ εἰς πᾶσαν διασκεδάζειν, τοῦτο συνετέλει νὰ ἐν-δυνάμεθα πολυτελέστατα. Προσχεδιάζε-τὰς στολὰς μας καὶ ἐσύνθετε τοὺς χαρα-κτηριστικούς ἱματισμούς μας, ὁσάκις ἐπρό-κειτο νὰ μεταμφιεσθῶμεν, ἐπειδὴ εἶχε περὶ πάντων ιδέαν καὶ ἦτο ἱκανὸς καὶ αὐτὰς τὰς ἐσθῆτάς μας καὶ τὰς θολίας νὰ κόψῃ καὶ ῥάψῃ ὁ ἴδιος.

Διὰ τοιούτων μέσων κατέκτησε τὴν ἀ-γάπην τοῦ οἴκου μας. Μόνη ἡ θεία μου ἀκόμη ἀντῆχε, καὶ πολὺν καιρὸν μᾶς ἔ-θλιψε μὲ τὰς ὀχληρὰς νοουθεσίας της. Δὲν ἔπαυε λέγουσα· «Ὁ Λεώνῃς εἶναι ἄνθρω-πος ἀκατάστατος, ἀκαθεκτός, χαρτοπαί-κτης· καλὸς νὰ χάσῃ καὶ νὰ κερδήσῃ εἰς μίαν ἐσπέραν ὁλόκληρον περιουσίαν, ἀρκε-τὴν διὰ νὰ ζήσουν εἴκοσι οἰκογένειαι. Τι-ποτε ἀπίθανον καὶ νὰ χάσῃ τὴν ἰδικήν του ἐντὸς μῆος νυκτός».

Τοῦτο μαντεύσας ὁ Λεώνῃς ἐπεχείρησε νὰ τὴν δυσωπήσῃ, νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν της· καὶ τὸ κατώρθωσε κρούσας τὴν καρ-δὴν τῆς κενοδοξίας της, ἐλαττήριον τὸ ὁ-ποῖον αὐτὸς ἐβαλλεν εἰς κίνησιν μὲ ἀπει-ρόν δύναμιν, ἐνῶ ἐφάνετο ὅτι μόλις τὸ ἔ-ψαυε.

Οὕτω λοιπὸν ἐξωμαλύνθη πᾶν ἐμπόδιον, καὶ οἱ γονεῖς μὲ ἀρραβώνισαν μετ' αὐτοῦ,

ὑποσχεθέντες ἡμῖσι ἑκατομμύριον φράγκων εἰς προῖκά μου.

Καὶ πάλιν ὁμῶς τότε ἡ θεὸς ἐσυμβού-λευσε νὰ ζητήσωμεν θετικωτέρως πληροφο-ρίας περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ τοῦ ξένου· τοῦτο δὲ ὅταν ἤκουσεν ὁ Λεώνῃς ἐμειδία-σε καὶ ὑπεσχέθη νὰ μᾶς φέρῃ τὰ ἀποδει-κτικὰ τῆς εὐγενείας καὶ τῶν κτημάτων του ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν, τὸ πολὺ. Ἡκρο-άσθη μὲ ἄκραν ἀδιαφορίαν τὰ εἰς τὸ προι-κοσύμφωνον διαλαμβανόμενα προικιμῆτα, προσφερόμενα εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ἐμπιστο-σύνῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἐφάνη ὅτι ἐλαχίστην διετῆρει γνῶσιν αὐτῶν τῶν πραγ-μάτων. Ὁ κύριος Δελπέκ, καὶ εἰς τοὺς λό-γους τούτου βασιζόμενοι ὅλοι τοῦ Λεώνῃς οἱ φίλοι, ἐβεβαίωσαν ὅτι αὐτὸς εἶχε τετρα-πλασίαν περιουσίαν, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἔ-ρωτος τὸν ὁποῖον συνέλαβε πρὸς ἐμὲ ἀπε-φάσισε τὸ συνοικέσιον τοῦτο, ἄλλως κατ' οὐδένα τρόπον θὰ συγκατετίθετο. Ἐγὼ τὸ ἐπίστευσα· ποτὲ δὲν εἶχα ἀπατηθῆ, καί, ἢ δυστυχῆς, ἤξευρα μὲν ὅτι εἰς τὸν κό-σμον ὑπάρχουσιν πλαστογράφοι καὶ κλέ-πται, ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζα ὅτι οἱ τοιοῦτοι διεκρίνοντο πάντοτε ἀπὸ τὰ ῥάκη τῶν φορεμάτων καὶ τὴν ἐξωτερικὴν των ἐλεει-νότητα...

Ἀλγεινὸν αἶσθημα κατέθλιβε τὴν Ἰου-λίτταν τοῦτο λέγουσαν. Ἐσιώπησε καὶ ἡ-τένισεν εἰς ἐμὲ ὡς ἀπονενοημένη.

— Δυστυχῆς νέα, τὴν εἶπα· διατί ὁ Θεὸς τότε νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ!

— Ὡ! ἀπήντησε τριβούσα ἐλαφρῶς τὴν ἐβενίνην ὀφρὺν της, φρικτὸν λόγον ἐ-πρόφεραν τὰ χεῖλη μου, ἀλλά, μάρτυς μου ὁ Θεός, εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν ὑπάρχει μίσος· δὲν κατηγορῶ τὸν Λεώνῃν, ἂν καὶ ὀλέθριον· ὅχι, δὲν θέλω νὰ ἐρυθριῶ ὅτι ἡ-γάπησα τοιοῦτον ἄνθρωπον. Εἶναι καὶ αὐ-τὸς ἀξίος οἴκτου. Ἄν ἀκόμη ἤξευρες... Ἀλλ' ὁμῶς ὅλα θὰ σὲ τὰ εἰπῶ.

Ἐξακολουθεῖ τὴν ἱστορίαν σου, τὴν εἶπα· εἶνε ἀρκούντως ἔνοχος αὐτὸς ὁ ἄν-θρωπος, βεβαίως δὲ σκοπὸν δὲν ἔχεις νὰ τὸν παραστήσῃς ἐνοχώτερον τοῦ θέντος.

Ἡ Ἰουλίττα ἐπανέλαβε τὴν διήγη-σίν της.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μὲ ἡγάπα· ἡ-γάπα τὴν Ἰουλίτταν, ἐμὲ καὶ μόνην, καὶ ὁ χρόνος τὸ ἀπέδειξε. Μὴ κινεῖς τὴν κε-φαλὴν, Βυσταμέντιε, ὅχι, ὅχι· ὁ Λεώνῃς εἶναι ὠραιότατον σῶμα μὲ μεγάλῃν προι-κισμένον ψυχὴν. Ὅλοι αἱ ἀρεταὶ καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλα τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγνὰ πάθη συνάμα εὕρισκαν χώραν ἐντὸς αὐτῆς. Οὐδεὶς ποτε ἠθέλησε νὰ τὸν κρίνῃ ἀπρο-σωπολήπτως· εἶχε δίκαιον νὰ τὸ λέγῃ ἐγὼ μόνῃ τὸν ἐγνώρισκα, καὶ πάλιν ἐγὼ τὸν ἐ-δικαίωσα.

Τόσον καινοφανῆ ἦσαν εἰς τὰς ἀκοάς μου τὰ ῥήματά του, ὥστε μὲ κατεμέθυσαν. Ἰ-σως ἢ ἀπόλυτος ἄγνοια, ὅπου εἶχα ζήσει ἕως τότε ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, καθίστα-τὰ λεγόμενά του ἡδύτερα πρὸς ἐμὲ καὶ ὡς ἄρρητα μεταξὺ τῶν θνητῶν. Ἰσως δὲν θὰ ἐφάνοντο τοιαῦτα εἰς μίαν ἄλλην νεάνίδα ἐμπειροτέρην· πιστεύω ὁμῶς (καθὼς καὶ ἄλλαι γυναῖκες τὸ πιστεύουν ἐπίσης) ὅτι

οὐδείς τῶν γηγενῶν ἀνθρώπων ἡσθάνθη, οὐδ' ἐξέφρασεν ὡς ὁ Λεώνης τὸν ἔρωτα. Ὑπέρτερος παντὸς ἄλλου εἰς τὰ πονηρά, καθὼς καὶ εἰς τὰ χρηστά, ἐλάλει μίαν ἄλλην διάλεκτον, εἶχεν ἄλλα βλέμματα, ἄλλην καρδίαν. Ἦκουσα Ἰταλίδα τινὰ λέγουσαν, ὅτι ἀνοθεσμίς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λεώνη ἀπέπνεε γλυκυτέραν εὐωδίαν ἢ εἰς τὰς χεῖρας ὁποιοῦνδήποτε ἄλλου. Τοιοῦτος ἦτο καὶ εἰς ὅλα του. Ἐδίδε λάμψιν εἰς τὰ ἀπλουστάτα τῶν πραγμάτων, ὅτι τετριμμένον τὸ ἀνεκαίνιζε τὸν περιεχόμενον ὡς τις μαγεία· αὐτὴ δὲ ἡ μαγεία ἐσαγίνευσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐμὲ τὴν ταλαίπωρον. Οὐτε ἤθελα πλέον νὰ ἀποσκιρτήσω ἀπὸ τὴν σαγήνην ἐκείνην.

Τὸν ἡγάπησα ὅλαις δυνάμεσι.

Μ' ἐφάνη δὲ τότε ὅτι ἐμεγαλύνθη πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν μου. Θεοῦ ἔργον ἦτο τοῦτο; τοῦ Λεώνη ἦτο ἔργον; τοῦ ἔρωτος ἦτο; ἀγνοῶ· μίξ ψυχὴ σθεναρὰ ἀνεπύχθη ἐκτοτε καὶ διεχύθη εἰς τὸ ἀσθενές μου σῶμα. Καθελκίστην ἀνεκάλυπτα καὶ νέον κόσμον ἰδεῶν. Ἀπὸ μίαν λέξιν τοῦ Λεώνη ἀνεβλάσταναν εἰς ἐμὲ πλείοντα αἰσθήματα ἢ ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ τοὺς φρούδους λόγους ὅσους ἤκουσα ἐπὶ ζωῆς μου.

Ὁ Λεώνης βλέπων αὐτὴν τὴν πρόοδον ἡγάλλετο καὶ ἐναδρύνετο. Ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπισπεύσῃ, καὶ μ' ἔφερε βιβλία. Τῶν βιβλίων τούτων ἡ μήτηρ μου παρετήρει τὰ χρυσόδετα σκεπάσματα, τὰ στυλινὸν χαρτί, τὰς ὥραις χαλκογραφίαις, καὶ μόλις ἀνεγίνωσκε τὸν τίτλον τῶν συγγραμμάτων ὅτινα ἐμελλαν νὰ καταστρέψουν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν τῆς κόρης τῆς. Ἦσαν καλὰ καὶ ἀθῶα μυθιστορήματα, ὅλα σχεδὸν ἀπὸ γυναικῆς γραμμένα καὶ βίους γυναικῶν ἐξιστοροῦντα. Ἀνέγνωσα ἀκορέστως· ἠὐφράνθη, ἐδάκρυσα. Ὁ ἰδεώδης κόσμος τῶν ἀνύψωσε τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ καὶ μοῦ τὴν κατηράνισε. Κατέστην μετρωποθής, μυθιστοριώδης (ρωμαντικὴ)· ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὴν γυναῖκα ἥτις τοιοῦτον ἀποκτᾷ χαρακτῆρα· ἀλλοίμονον!

Ἔπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οἱ δύο φίλοι ἐβιάζον σιωπῶντες. Τὸ σκότος τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς καὶ ἡ θέα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοπέδου, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνημμένοι λαμπάδες ἐφαίνοντο μακρόθεν, εἶχον τοσοῦτον ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ συνήθους μειδιῶντος προσώπου τοῦ Ζεβάν, ὥστε πρῶτην τότε φοράν τὸ μέτωπόν του συνωφρυνώθη.

Αἰφνης ἐσταμάτησε καὶ, στραφείς πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον,

— Ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Τί θέλεις;

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, πλησίον τοῦ δρόμου, σκιάς, αἱ ὁποῖαι κινεῖνται;

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Πιστεύεις εἰς τὰ φαντάσματα;

— Ὁχι.

— Ἐ! λοιπὸν ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐκεῖναι αἱ σκιάς ἐκεῖ κάτω εἶνε λησταί, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ περάσῃ κανεὶς, εἴτε ἀπὸ τὸν γαλλικόν, εἴτε ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν στρατόν, διὰ νὰ τον γυμνώσουν καὶ νὰ τον φονεύσουν.

— Τί λέγεις; . . . Ἀλλὰ δὲν μ' εἶπες ὅτι ἔχεις ἐξασφαλίσει τὴν μικράν μας περιουσίαν;

— Βεβαίωτατα . . . καὶ νὰ χρεωσθῇς χάριν διὰ τοῦτο εἰς μίαν ἐξαιρετικὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία μοῦ ἤλθεν . . . Ἐσκέφην ὅτι ὅπου καὶ ἂν βάλῃ τις τὰ χρήματά του, δὲν εἶνε τόσῃ ἐξησφαλισμένα ὅσα ὑπὸ τὸ ὑπόγραμμά τοῦ πύλου του . . . Ποῦ θὰ σκεφθῇ τις ὅτι ἐκεῖ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ χρήματα! . . .

— Τότε λοιπὸν τί φοβεῖσαι;

— Ἐγώ; . . . τίποτε. Φοβοῦμαι μόνον ὅτι θὰ φθᾶσωμεν ἀργὰ καὶ δὲν θὰ ἴδωμεν τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα καὶ ἐν μουσαῖς συναδελφόν μου, τὸν Κάρολον τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς στίχους τινάς, τοὺς ὁποῖους θ' ἀπαγγεῖλω καὶ τοὺς ὁποῖους ἀφιέρωσα εἰς Αὐτόν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μας δεχθῇ φιλοφρόνως.

— Τότε ἂς ταχύνωμεν τὸ βῆμά μας, ἀγαπητέ μου Ζεβάν. Πρέπει νὰ ἐνωθῶμεν τὴ ταχύτερον μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ὑπερκασιπιοῦν τὸν βασιλέα μας καὶ τὴν Γαλλίαν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρξαντο βαδίζοντες δρομαίως.

Ἀλλ' αἰφνης, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ζεβάν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τινος σωροῦ ξηρῶν θάμνων, τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, καὶ ὁ δυστυχὴς νέος, ὀλισθήσας, ἔπεσεν, ἐκβαλὼν κραυγὴν ἀπέλπισίας.

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ὁ Ὀλιβιέρος ὤρμησε πρὸς βοήθειάν του, ἀλλὰ, μὴ προφθάσας ἐγκαίρως, κατεκυλίσθη μετὰ τοῦ ἀτυχοῦς Ζεβάν ἐπὶ τινος χάνδακος, ἔχοντος βάθος ὀκτὼ ἕως δέκα ποδῶν.

Δώδεκα περίπου Ἀγγλοὶ ἐξῆλθον πάραυτα ἐκ τοῦ πυκνοτέρου μέρους τοῦ δάσους καὶ ἔτρεξαν καγχαζόντες, περὶ τοῦ ἀνορυχθέντος χάνδακος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων ἐκείνων, ἀνὴρ πεντηκονταετής, ὕψηλός καὶ παχύς, πλησιάσας καὶ κλινὰς ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ χάνδακος:

— Ἐ! παιδιά! εἶπε μετ' ἡθους χλευαστικοῦ, ἰδοὺ τί ἐπάθατε διὰ νὰ βιασθῇτε! . . .

— Ἀθλίε! ἐκραύγασεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ὅμιλει μὲ περισσώτερον σέβας εἰς τὸν κύριον Ἰωάννην Μαλκράφτ, πιστὸν ὑπήκοον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ σκέψου ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐξαορτᾶται νὰ σᾶς σώσῃ ἢ νὰ σὰς ἀφήσῃ ν' ἀποθάνετε ἀπὸ τὴν πείνῃ καὶ τὸ ψῦχος εἰς αὐτὸν τὸν λάκκον.

— Ὁ κακούργος, ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Ζεβάν χαμηλοφώνως εἰς τὸν Ὀλιβιέρον. . . αὐτὸς τώρα εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ ἡμᾶς. . . ἂς προσπαθῇσωμεν νὰ σωθῶμεν διὰ τῆς πονηρίας. . . Ἀφες ἐμὲ νὰ τῷ ὁμιλήσω.

Εἶτα, δέ, ἀπευθυνθεὶς πρὸς αὐτόν,

— Κύριε Μαλκράφτ, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς γλυκεῖας καὶ ἱκετευτικῆς.

— Ἐ! τί τρέχει;

— Εἶνε φανερόν ὅτι εἰσθε πολὺ ἰσχυρότερός μας· αὐτὸ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὸ ἀρνηθῶμεν. . . Ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσετε νὰ σὰς ἐρωτήσω πῶς συνέβη ὥστε τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐπίπτομεν εἰς αὐτὸν τὸν κατηραμένον λάκκον; σεῖς νὰ εὐρεθῇτε ἀκριβῶς διὰ νὰ μας σώσετε.

— Ὡ! ὦ! . . . διὰ νὰ σὰς σώσω; . . . Μὴ παρατρέχεις, σύντεκνε! . . . τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ συμφωνίας. . .

— Λέγετε ἐλευθέρως, ἀγαπητέ κύριε Μαλκράφτ. Μόνον σὰς παρακαλῶ γρηγορεῖν, διότι ἐδῶ κάτω εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παγώσῃ ἐξαιρετα.

— Εὐχαρίστως. Ἐσκαψα τὸν λάκκον αὐτὸν ἐπίτηδες καὶ τὸν σκεπάζω μὲ νέους κλαδούς καθε φοράν ὅπου ἤθελε τὸν ἐπισκεφθῇ κανεὶς διαβάτης. . .

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἂν ὁ διαβάτης παραδεχθῇ τὰς προτάσεις μου, τότε κρεμῶ μίαν σκάλαν καὶ τὸν ἀναβιάζω, ἂν ὅμως ἀρνηθῇ τὸν ἀφίνω καὶ παγώνει ἐκεῖ κάτω. . . Ἐννοεῖτε; . . . Ὁ Ζεβάν ἐφρικίασεν, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς.

— Ὑπομονή, ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε, ὑπομονή, εἶπεν χαμηλοφώνως ὁ Ζεβάν. Σὺ δὲν ἤξευρες ἀπ' αὐτά! . . . Ἀφες ἐμὲ. . . Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, πρέπει νὰ διαφύγωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἀθλήτου Ἀγγλου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, λοιπόν, σύντεκνε, δὲν μ' ἀπαντᾷς;

— Συγχωρήσατέ με, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ποιητής, ἐσυμβουλευθὲν τὸν φίλον μου πρὶν ἢ σὰς ἀπαντήσω.

— Ἐ! καὶ τί συμβουλήν σὰς ἔδωκε;

— Καλὴν. . . ἐννοεῖται.

— Εἰμεθα λοιπὸν σύμφωνοι;

— Συμφωνότατοι.

— Τότε νὰ σὰς ρίξω τὴν σκάλαν;

— Βεβαίωτατα.

Δι' ἐνὸς νεύματος τοῦ Μαλκράφτ, εἰς τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἐξετύλιξεν ἐκ τῆς ὀσφύς του μακρὰν τινα σχοινίην κλίμακα, τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ἐντὸς τοῦ χάνδακος, ἀφοῦ πρῶτον προσέδεσεν αὐτὴν ἐπὶ τινος μεγάλου πασσάλου.

— Ἀναβῆτε, εἶπεν ὁ ληστής. . . γρηγορά!

Δι' ἐνὸς δὲ πηδήματος ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν εὐρέθησαν ἐκτὸς τοῦ χάνδακος, περικυκλωθέντες πάραυτα ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν, οἵτινες κατέστησαν οὕτως ἀδύνατον πᾶσαν φυγὴν αὐτῶν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, τὸ βαλάντιόν σας!

— Τὸ βαλάντιόν μας! ἐπ' ἀνέλαθεν ἐκ πληκτῶς ὁ Ζεβάν. Ἀλλοίμονον! ἀγαπητέ κύριε Μαλκράφτ, ἡμεῖς ἐσκεπτόμεθα πῶς νὰ περάσωμεν τὴν ἡμέραν μας αὐρίον! . . . Νὰ! ἰδέ!

Καί, παῦτα λέγων, τῷ ἔδειξεν ὅλα τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀληθῶς ἦσαν κενά. . .